

בעצתך תנחני

גליון שבועי להתבוננות בפרשת השבוע ובעבודת ה'

גליון 71

פרשת מטות

איכפתיות על כבוד השם

"וכן כל חכם וחכם מישראל שיש בו דברי תורה לאמיתו, ומתאנח על כבודו של הקב"ה ועל כבודו של ישראל כל ימיו, ומחמד ומתאוה ומצפה על כבוד ירושלים ועל בית המקדש ועל הישועה שתצמיח בקרוב בימינו ועל כינוס גלויות, מיד שורה רוח הקודש בקרבו".

נעזוב לרגע את סוף הדברים, ההבטחה על רוח הקודש, ונתמקד בשרטוט המצב האידיאלי לכשעצמו. מתואר כאן מצב שבו אדם "מתאנח", כלומר איכפת לו, על שני דברים: א. על כבוד השם, ב. על כבודם של ישראל. ומלבד זאת הוא "מחמד ומתאוה ומצפה", כלומר הוא מאוד רוצה וחולם, על ארבעה דברים: א. שיהיה כבוד לירושלים. ב. שיהיה כבוד לבית המקדש. ג. שהישועה תצמח בקרוב. ד. שכל עם ישראל יתכנס לארץ ישראל.

איך מגיעים לאיכפתיות על דברים כאלה?

"כבוד שמים" - מה זה?

נפתח בדבר הראשון: "כבודו של הקב"ה". המילים "כבוד שמים" נשמעות אולי מרוחקות ומופשטות, אבל באמת הן פשוטות וקרובות אל הלב: יש לנו אבא בשמים, הוא עשה אותנו, הוא דואג לנו, הוא נתן לנו תורה ומצוות מתוך אהבה ורצון להיטיב לנו, והוא מחכה שיהיה לנו קשר איתו. אנחנו רוצים שהוא יהיה מרוצה, שתהיה לו נחת רוח מהעולם שהוא יצר, שכולם יבינו כמה הוא מיוחד, כמה הוא גבוה מעל כולם, כמה הוא מוקד החיים של כולם, כמה הוא טוב ומיטיב.

האם זה אפשרי שכך יהיה? בוודאי. אנחנו העם היחיד שמספר שקיבל ספר הדרכה מה' איך לחיות. רוב האנושות מאמינה לנו, שהתנ"ך שאנחנו מחזיקים הוא הספר שבורא העולם הוריד לארץ בשביל להדריך את האנושות, ואנחנו העם שקיבל אותו. האנושות רוצה לראות כיצד הספר הזה משפיע על החיים.

אם היינו מצליחים בתפקיד היינו מצליחים לא רק ברוחניות אלא גם בגשמיות. היינו עם מוצלח, עם שכדאי להיות חלק ממנו. בצורה כזו כל העולם היה שומע על

בתקופה שבה אנחנו נמצאים מוטל עלינו תפקיד לא קל: לחכות למשיח, לגאולה השלמה.

השאלות הנוקבות

כתב לי משהו:

"נושא הציפייה למשיח בדורנו באופן מעשי, בהתאם למציאות וליכולות שלנו, זה נושא מאוד עמום. כלומר, יש חוסר בהירות מאוד גדול כיצד להסתכל על זה, בכמה מובנים. לדוגמא: א. יש את הרגשות שמנקרים בלב (מרצון או שלא), כמו לדוגמא - למה שזה יקרה דווקא עכשיו אחרי כמעט אלפיים שנה? ב. כל הסימנים של חוצפה יסגא כבר שמענו שבזמן הראשונים אמרו שהתקיימו, ומינין שדווקא החוצפה של דורנו היא בגדר "יסגא"? ג. ר' חיים אמר שהמשיח כבר בפתח ומישהו כל כך ציפה שזה יקרה עד שנשבר ומאז קשה לו לקבל כאלו דברים. ד. יש שאומרים לנו שכשהמשיח יגיע זה לא בדיוק כזה וורוד כמו שמספרים לילדים, ויהיו כל מיני בירוים וזיכוכים, ולאדם פשוט מן השורה זה לא מעורר שום ציפייה אלא רתיעה".

למה לחכות

השאלות הן קשות, אבל לפני שניגש אליהם יש צורך לברר עם עצמנו קודם כל למה שנחכה למשיח.

השאלות הללו מתארות את הקשיים המונעים אותנו מלחכות למשיח, והן שאלות קשות. אבל לפני שמבררים את הדרכים להתגבר על קשיים, צריך ראשית כל לברר את הדרכים איך להגיע לרצות את זה בכלל.

מה חסר לנו כרגע בחיים כשאינו לנו בית המקדש? אי אפשר שום פנים ואופן לחכות למהו שלא יודעים מה הוא ומה הוא תורם לחיים. אי אפשר לצוות על האדם "תחכה", כשאינו לו סיבה לחכות. למה שתהיה לי סיבה לחכות לבית המקדש? עלי להבין קודם כל מה חסר לי כשאינו בית המקדש.

דברי התנדב"א

יש קטע אחד במסילת ישרים (פרק יט) שבו הוא מביא ציטוט מתנא דבי אליהו (רבא, סוף פרק ד) על הנושא, מילים ספורות ששופכות אור על התמונה:

תפקידו של בית המקדש

ואילו היה מקום מיוחד שבו באים להיפגש עם השם, שבו רואים איך כולם נופלים לפניו בהערצה, שבו רואים איך הטבע משתנה – הכל היה נראה אחרת. כולם היו מבינים ומרגישים מה זה הקב"ה. גם הגויים היו באים לראות מתוך סקרנות, ואין ספק שהם היו מתמלאים ברגשות של כבוד והערכה כנה.

היה כזה מקום, אבל הוא איננו עוד. נשאר רק קיר אחד מהחצר שהקיפה אותו. זה כל מה שיש, כבר קרוב לאלפיים שנה.

וזה המון.

כי גם הקיר החלקי הזה מושך אליו מאות אלפי תיירים בשנה, שעומדים מולו ומרגישים שיש כאן משהו קצת מעבר לזבל שיש לעולם להציע.

והקיר הזה מושך אליו כל לב של יהודי ברחבי העולם, וליד הקיר הזה כל אחד מאיתנו מרגיש שהוא קצת שונה וקצת יותר גבוה מהמצב הכללי של כל החיים.

וזה בסך הכל קיר של חצר חיצונית.

מה היה קורה אילו החצר כולה היתה נשארת על תילה? ומה היה קורה אילו הבית עצמו היה נשאר? ומה יקרה כשבעז"ה הוא יבנה שוב, ואנחנו מקווים מאוד שזה יהיה בקרוב?

זה יכול לקרות, וכשזה יקרה הכל ישתנה.

הקב"ה יתפוס מקום בלב של כל אחד מאיתנו. תהיה לו נוכחות מורגשת. המוני יהודים יתרוממו יותר, ומיליוני גויים יקלטו שהם חיים בעולם ששייך למישהו, ושיש תורה משמים והיא ניתנה לעם ישראל.

דיברנו עד כאן על שני סעיפים שהוזכרו בתנדב"א: איכפתיות על כבוד שמים, וכמיהה לבית המקדש.

יש עדיין סעיפים רבים לעסוק בהם: כבודן של ישראל, קיבוץ גלויות, ועוד. בזאת נעסוק בס"ד בשבועות הבאים, וניגע בעז"ה גם בשאלות שפתחנו בהן את המאמר.

**להצטרפות לקבלת העלון ברשימת התפוצה:
B0548407520@gmail.com**

קיבלת תועלת? רוצה לזכות גם אחרים?

**תוכל להעביר לאחרים את כתובת
ההצטרפות, לזיכוי הרבים.**

הקב"ה ורואה אותו בצורה מכובדת, בהערצה. כל העולם היה יודע להודות להשם על כך שהוא ברא אותם, על כך שהוא מפרנס אותם, על כך שהוא כל כך טוב ומטיב. כי הנה, הנה העם שלו, שהולך בדרכיו ומקיים את הוראותיו, ותראה איך הם מצליחים.

הכישלון

אבל מה באמת קורה?

במקום שכל האנושות תראה כיצד נראה עמו של הקב"ה, איך הוא יושב במרומי ההצלחה האנושית, איך הוא מתרומם ומזדכך ומצליח, גם ברוחניות וגם בגשמיות – במקום זאת העם שלנו מזדנב בעקבות עמים אחרים, מחקה את תרבותם הירודה, ובתוצאה ישירה הוא גם נכשל בעולם הזה.

אלפיים שנות גלות זינבו בנו קשות, ונשארנו מתי מעט, גם בגשמיות וגם ברוחניות.

וזה משליך לא רק על מצבנו אנו, אלא גם על המצב של היחס לקדוש ברוך הוא בעולמנו.

כמה מבני העולם הזה, מתוך התשעה מיליארד אנשים שמסתובבים פה, שמעו על הקב"ה?

כמה מתוכם אוהבים אותו? כמה מתוכם מתעניינים מה יש לו להגיד? וכמה מתוכם רח"ל מגדפים אותו?

ולא רק בין הגויים, אלא גם בינינו לבין עצמנו. אפילו אנחנו שמקיימים את רצון השם ומודעים לתורתו – לא תמיד הקב"ה אהוב ומוערך ונערץ בליבנו כפי שהיה צריך להיות. הוא קיים בתודעתנו, ואנחנו נזכרים בו מפעם לפעם. אבל הכבוד, ההערצה, האהבה הבוערת למי שעשה ועושה את הכל ונותן לנו את החיים עם כל אשר בהם – לא תמיד מספיקה.

וזה קורה, בגלל שאין לקב"ה נוכחות מורגשת כאן בעולם הזה.

העולם הגדול לא יודע להעריך הצלחה רוחנית, העולם רוצה לראות הצלחה מוחשית. הוא רוצה לראות בעיניים שמשתלם לעבוד את השם, לראות שהתורה שלו באמת מדריכה לחיים טובים, לראות כמה הוא גדול וכמה הוא עצום ואיך הוא מחזיק את כל העולם.

אילו היינו מצליחים בתפקידנו להיות עם ה', להיות אור לגויים – כבוד השם היה מתרומם לגבהים.